

РЕШЕНИЕ

№ 5966

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5891** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по постъпила касационна жалба от И. Д. Н. от [населено място], чрез адв. П. против Решение № 20035581 от 08.02.2021 г., постановено по НАХ дело № 6825/2020 г. на СРС, НО, 3-ти състав, с което е потвърдено НП № 20-4332-007061/08.05.2020 г., издадено от Началник група АНД при ОПП-СДВР. Със същото на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900 лева и лишаване от право да управлява МПС за три месеца за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за неправилност на решението, поради което се прави искане за отмяната му и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Излага се че, СРС не е взел предвид липсата на нужната компетентност у издателя на НП. На следващо място, са изложени доводи за липса на посочване на точното мястото на

извършване на нарушението, което пречило на да разбере, къде е извършено деянието, за което е наказан. Твърди се, че авторството на извършеното деяние не се доказва по безспорен начин, от което и участието на касатора в изпълнението на състава на нарушението. Сочи се, че СРС не е взел предвид, че в хода на АНП са допуснати описани в жалбата процесуални нарушения.

Ответникът по касационната жалба СДВР, отдел „Пътна полиция“ не изпраща процесуален представител.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Касационният състав намира, че обжалваното въззивно решение е правилно и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна. Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП №20-4332-007061/08.05.2020 г., издадено от Началник група АНД при ОПП-СДВР. Със същото на И. Д. Н. от [населено място] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900 лева и лишаване от право да управлява МПС за три месеца за това, че е осъществил от обективна и субективна страна състав на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустима скорост на движение при управление на МПС в населено място по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като на 30.01.2020 г. около 11,25 ч. на описано място в [населено място] управлява конкретно посочен автомобил, като при ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч. водачът се движи с наказуема скорост от 130 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство система за видеоконтрол TFR1-M № 614, в клип № 6876, по преписка №ПК-7/0013/2020 г. Същата, записваща и

заснемаща дата, час, скорост, място и рег. № на МПС, монтирана в служебно МПС на МВР.

Съдът не споделя изложените в жалбата доводи относно липсата на посочено място на извършване на нарушението, както и че не е установено по безспорен начин авторството на деянието. Следва да се обърне внимание, че видно от АУАН и НП, е посочено не само улицата, но и посоката на движение, както и конкретно, къде на същия булевард - до № 28. Всичко това навежда до единствения възможен извод, а именно, че е налице точно индивидуализиране, съгласно изискванията.

На следващо място, според разпоредбата на чл. 188, ал.1 и ал.2 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая жалбоподателя собственооръчно е вписал в декларацията по чл.188 от ЗДвП от 02.03.2020 г., че на 30.01.2020 г., около 11.25 часа, лично е управлявал посоченото МПС, поради което този довод се явява неоснователен.

Съгласно разпоредбата на § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, където след посочените промени с ДВ бр. 19 / 2015 г. е въведено легално определение на „Автоматизирани технически средства и системи”. По силата на това определение, това са уреди за контрол, които установяват или автоматично заснемат в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а/ стационарни б/ мобилни – прикрепени към превозно средство. От изложеното се налага изводът, че съществуващата правна уредба е съществено променена и е допустимо нарушението да се заснеме с мобилна камера в присъствие на контролен орган. След законодателните промени мобилните системи представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта при спазване на въведените изисквания контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира,

включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяването на контрола да го изключва и демонтира. Правилен е изводът на въззивния съд, видно от приложените по делото писмени доказателства, че към датата на използване - 30.01.2020 г. мобилното техническо средство „TFR-1M“, за установяване на нарушението е технически годно и изправно, както и съответно на одобрения тип, съобразявайки представените по делото удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта и протокол № 7-38-19 от проверка на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“, се удостоверява техническата изправност на процесното мобилно техническо средство като същото е преминало проверка за техническа годност и е валидно до 24.02.2020г., от което е правилен извода.

Настоящата инстанция, счита, че в решението на СРС, установената скорост на движение от 130км/ч. е обсъдена съобразно приложения снимков материал от автоматизираното техническо средство, като в тази връзка, е отчетено допустимото отклонение в показанията на техническото средство като гаранция за обективност на измерването.

Предвид установеното от фактическа страна, Въззивният съд е обосновал и правните си изводи. СРС е разгледал законосъобразността на обжалваното пред него НП на всички основания, като е приел, че АУАН и НП са издадени от оправомощени за това длъжностни лица в рамките на предоставените им правомощия, като са спазени изискванията за материална и местна компетентност. В хода на АНП не са допуснати процесуални нарушения. От събраните по делото доказателства безспорно е установено нарушението както от обективна, така и от субективна страна. Съобразно установеното нарушение правилно е ангажирана отговорността на водача по чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, която разпоредба е приложима при превишаване на скоростта в населено място с над 50 км/ч. Тъй като ограничението е превишено с 80 км/ч., правилно глобата е наложена в размер на 900 лева. В съответствие със закона е и наложеното лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, като законодателят не е дал възможност да се определя по-нисък размер или да не се налага същото наред с глобата. При тези мотиви правилно обжалваното НП е потвърдено.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на Софийския районен съд, които са подробни и обосновани. Съдът се е произнесъл по наведените от жалбоподателя съображения, извършил е служебна проверка за законосъобразността на издадените актове и за наличие на съществени процесуални нарушения в производството, каквито не са установени

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20035581 от 08.02.2020 г. по НАХД №6825/2020 г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: